

๓๐

อ า จิ ณ ณ ก ร ร ม

ภัยของสัตว์ผู้เกิดมาแล้ว

ย่อมมีเพราะต้องตายแน่นอน เหมือนภัยของผลไม้สุก

ย่อมมีเพราะต้องหล่นในยามเช้าฉะนั้น

อา จิ ณ ทร รร ม

๒๗๖

ชีวิตของสรรพสัตว์ทั้งหลายในสังสารวัฏ เป็นชีวิตที่
เสี่ยงต่อภัยร้ายที่คอยคุกคามเราอยู่ตลอดเวลา หากผู้ใดรู้จักใช้
ชีวิตด้วยความไม่ประมาท ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่าด้วยการสร้างบุญ
บารมีทุกรูปแบบ ก็จะมีบุญเป็นกำไรชีวิต เพราะบุญเป็นสิ่งที่มิ
ค่ายิ่งกว่าอัญมณีใดๆ ในโลก บุญใสๆ เท่านั้นที่ติดอยู่ตรง
ศูนย์กลางกายของทุกๆ คน จะคอยส่งผลดีงามให้กับชีวิตของเรา
และกีดกันขัดขวางบาปคักดีลึทธิและสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายให้ห่าง
จากตัวเรา ยิ่งเรามีความบริสุทธิ์มาก บุญก็ยิ่งจะส่งผลได้เต็ม
เม็ดเต็มหน่วย อุปสรรคต่างๆ ก็จะมีลายหายสูญ เพราะฉะนั้น
ทุกท่านต้องหมั่นรักษาใจให้่องใสอยู่ในกลางกายให้ได้ตลอดเวลา

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย มหาวรรค ว่า

“ผลานมิว ปกุกานํ ปาโต ปตนโต ภยํ

เอวํ ชาตาน มจฺจานํ นิจฺจํ มรณโต ภยํ

ภัยของสัตว์ผู้เกิดมาแล้ว ย่อมมีเพราะต้องตาย
แน่นอน เหมือนภัยของผลไม้สุก ย่อมมีเพราะต้องหล่นใน
ยามเช้าฉะนั้น”

การเกิดมาเป็นมนุษย์ เราทุกคนคงจะพอมองเห็นภัยใน
ปัจจุบันนี้ ที่เกิดมาจากบาปอกุศลที่เราทำลงไป แล้วไม่สามารถ
จะหลีกเลี่ยงพ้นผลของกรรมนั้นได้ ตราบใดที่ยังไม่หมดสิ้นกิเลส

อา จิ ณ ณ ก ร ร ม

๒๓๓

อาสวกิเลสบังคับให้เราสร้างกรรม แล้วผลของกรรมคือวิบากที่เราจะต้องได้รับ หากเป็นกรรมดีก็มีวิบากที่ดี หากเป็นกรรมชั่วก็มีวิบากที่ไม่ดี ที่ผ่านมาระหว่างเราจะเข้าใจถึงการให้ผลตามลำดับของกรรมในสังสารวัฏ ตั้งแต่กรรมหรือกรรมหนักที่ให้ผลเป็นอันดับแรก รองลงมาก็เป็นอาสันนกรรม คือกรรมที่ทำในเวลาทีใกล้จะตาย แต่ยังมีกรรมอีกชนิดหนึ่ง ที่คอยให้ผลเป็นลำดับถัดมารองจากกรรมทั้งสอง หากว่าเราไม่ได้ทำกรรมและอาสันนกรรมแล้ว จะมีกรรมชนิดนี้คอยให้ผล และเป็นกรรมที่มีบทบาทในชีวิตมนุษย์มากที่สุดทีเดียว กรรมอย่างที ๓ นี้เรียกว่า อาจิณณกรรม บางครั้งจะเรียกว่าพหุลกรรม คือกรรมที่ทำให้ลั้งสมไว้บ่อยๆ เป็นนิตย

*กรรมใดทีบุคคลลั้งสมไว้ คือกระทำไว้บ่อยๆ กรรมนั้นชื่อว่า อาจิณณกรรม อุปมาเหมือนหยาดน้ำทีละหยดทีค่อยๆ ตกลงในภาชนะ ย่อมจะเต็มภาชนะให้เต็มได้สักวันหนึ่ง อาจิณณกรรมก็เช่นกัน หากลั้งสมเป็นประจำสม่ำเสมอจะฝังรากลึกจนเป็นอุปนิสัย เป็นความเคยชิน และติดแน่นอยู่ตรงกลางกายนั้นแหละ อาจิณณกรรมแบ่งเป็นฝ่ายกุศลและฝ่ายอกุศล คนที

อ า จิ ณ ณ ก ร ร ม

๒๓๘

มีใจซุ่มมัวเป็นปกติ กระทำอกุศลทั้งทางกาย วาจา ใจ พอกพูนแต่สิ่งที่ไม่ดีไว้ในขันธสันดานจนกลายเป็นอุปนิสัย วันไหนถ้าไม่ได้ทำอกุศลแล้วรู้สึกมันหงุดหงิดหัวใจ มองอะไรขวางหูขวางตาไปหมด อย่างนี้เรียกว่า เป็นอาจิณณกรรมฝ่ายอกุศล

ส่วนผู้ใดที่มีใจใสบริสุทธิ์เป็นปกติ ทำความดีทั้งกาย วาจา ใจ ตักบาตรให้ทานทุกวันไม่เคยขาด รักษาศีลบริสุทธิ์ทุกวัน เจริญภาวนาสมาสมาธิ กรรมดีนี้จะพอกพูนอยู่ในใจของเรา เป็นดวงบุญติดแน่นอยู่ในศูนย์กลางกาย และก่อให้เกิดอุปนิสัยที่ดีเป็นบุคลิกประจำตัว อย่างนี้เรียกว่า อาจิณณกรรมฝ่ายกุศล แม้การทำบุญในแต่ละครั้งก็มีปิติ หลังจากทำแล้วหวนระลึกถึงในภายหลัง ความปีติยังซาบซ่านไปทั่วทุกขุมชน เมื่อทำบ่อยๆ ก็ทำให้คุ้นเคยกับความดี มีปิติทุกครั้งที่ทำ อย่างนี้ได้ชื่อว่า อาจิณณกรรมเช่นกัน กุศลและอกุศลจะต่อสู้กันตลอดเวลา ใครมีกำลังมากกว่ากันก็จะให้ผลก่อน เหมือนนักมวยปล้ำสองคนต่อสู้กันบนเวที คนใดมีกำลังมากกว่าก็จะเป็นผู้ชนะ การให้ผลของอาจิณณกรรมทั้งสองฝ่ายก็เช่นกัน ฝ่ายใดมีกำลังมากกว่าก็จะย้ายอีกฝ่ายหนึ่งที่มีกำลังน้อยกว่า แล้วฝ่ายที่มีกำลังมากกว่าก็ให้ผลเกิดเป็นวิบากทันที

เหมือนเรื่องเล่าที่เคยเกิดขึ้นกับพระเจ้าทูลฐคามณีอภัย

อา จิ ณ ญ กร รรม

๒๓๕

ผู้ครองราชย์อยู่ที่เกาะลังกา พระองค์ต้องทำสงครามเพื่อปราบปรามพวกทมิฬ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่พระองค์ได้รับความพ่ายแพ้ เหล่าจตุรงค์เสนาและทหารหาญล้มตายเป็นจำนวนมาก พระองค์ทรงเห็นเหตุการณ์คับขันเช่นนั้น จึงเสด็จขึ้นประทับหลังม้าตัวหนึ่งเสด็จหนีไปพร้อมกับพระพี่เลี้ยงคนสนิทชื่อว่าติสสอำมาตย์ จนมาถึงป่าใหญ่แห่งหนึ่งจึงทรงลงพักเหนื่อย เนื่องจากพระวรกายได้รับความบอบช้ำและทรงหิวกระหายเป็นอย่างมาก จึงตรัสถามอำมาตย์ว่าจะทำอย่างไรดี ติสสอำมาตย์เป็นคนรอบคอบจึงทูลตอบว่า “ก่อนจะหนีข้าศึกมาเข้าพระองค์ได้นำอาหารใส่ขันทองคำแล้วห่อผ้าไว้ พอที่จะบรรเทาความหิวไปได้” แล้วอำมาตย์ก็แก้ห่อผ้าสาฎกนั้นออก นำเอาอาหารมาถวายพระราชอาสน์ของตนเพื่อให้พระองค์เสวย

แต่พระราชอาสน์เป็นผู้มีศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย จึงตรัสให้แบ่งโภชนาหารออกเป็น ๓ ส่วน ทำให้ติสสอำมาตย์เกิดความแปลกใจเป็นอย่างมาก จึงตัดสินใจทูลถามขึ้นว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นสมมติเทพ บัดนี้เรามีกันอยู่เพียง ๒ คน เหตุใดพระองค์จึงให้แบ่งอาหารออกเป็น ๓ ส่วน” พระราชาเป็นผู้ให้ทานไม่เคยขาด จึงตรัสตอบว่า “ท่านรู้ไม่ใช่หรือว่า หากเราไม่ได้ถวายอาหารกับพระภิกษุสงฆ์ในพระพุทธศาสนาแล้ว ก็ย่อมจะไม่บริโภคะอะไรเลย เราต้องให้ทานก่อนแล้วจึงบริโภคทีหลัง”

อา จิ ณ ทร ร ม

๒๘๐

อำมาตย์จึงเอ่ยขึ้นว่า “ในป่าอย่างนี้ เราจะหาพระคุณเจ้าได้ที่ไหนกัน” แล้วก็แบ่งอาหารที่มีอยู่นิดหน่อยนั้นออกเป็น ๓ ส่วน ตามพระราชประสงค์ของพระราชา พระราชาก็ตรัสอีกว่า “เมื่อท่านแบ่งเสร็จแล้ว จงอาราธนานิมนต์พระคุณเจ้าให้เราด้วย” เมื่อตรัสจบก็ทรงหลับพระเนตร มหาอำมาตย์ไม่รู้จะทำยังไงก็ต้องทำตาม จึงเดินเที่ยวตะโกนนิมนต์พระกลางป่าลึก แต่ก็ยังไม่มีวี่แววที่จะมีพระผ่านทางมาทางนี้

พระโพธิยมาลกตีสสมหาเถระผู้ทรงคุณวิเศษในบวรพระพุทธศาสนาได้สดับเสียงนั้นด้วยทิพโอสถ จึงตรวจดูด้วยญาณแห่งพระอรหันต์ ทรงทราบเรื่องราวทั้งหมด จึงดำริในใจว่าจะไปโปรดพระราชา เพราะพระองค์ทรงมีพระราชศรัทธาอย่างยิ่ง เมื่อดำริเช่นนี้ จึงเหาะขึ้นสู่อากาศด้วยฤทธิ์ของพระอรหันต์ มาปรากฏกายต่อพระพักตร์ของพระราชา ผู้มีพระหทัยเปี่ยมล้นด้วยความเลื่อมใส เมื่อพระราชาทอดพระเนตรเห็นพระผู้เป็นเพื่อนบุญมาปรากฏต่อหน้าเช่นนั้น มหาปีติแผ่ซ่านไปไม่รู้จบ พระองค์ทรงน้อมพระวรกายที่แสนจะอ่อนล้านมัสการพระเถระว่า “ขอพระผู้เป็นเจ้าจงฉันภัตตาหารที่โยมตั้งใจถวาย ในยามยากนี้ให้หมดด้วยเถิด อย่าเป็นห่วงโยมเลย เพราะโยมนี้ดีใจหนักหนาที่ได้ถวายภัตตาหารมื้อนี้แด่พระเถระ”

มหาอำมาตย์คู่พระทัยเห็นพระราชาดัดใจถวายทาน

อา จิ ณ ญ กร ร ม

๒๘๑

หมดทั้ง ๒ ส่วน ก็เกิดความปิติขึ้นมาเช่นกัน จึงตัดใจถวายส่วนของตนให้กับพระเถระ พระเถระรับบิณฑบาตแล้วกล่าวอนุโมทนากับพระราชาและมหาอำมาตย์ แล้วก็เหาะกลับไปยังมหาวิหารเมื่อไปถึงก็จัดแจงแบ่งภัตตาหารถวายแก่หมู่ภิกษุสงฆ์เป็นลังขทานเพื่อให้เกิดอานิสงส์ใหญ่แก่พระราชาและมหาอำมาตย์

เมื่อคล้อยหลังพระเถระไป ความทิวที่ถูกรูปิตท่วมท๊บไว้ก็แสดงอาการ พระราชาจึงดำริในใจว่า จะทำอย่างไรดีถึงจะได้อาหารมาบรรเทาความทิว พระเถระอยู่ในวิหารทราบความคิดของพระราชา จึงเอาอาหารที่เหลือจากพระภิกษุสงฆ์ใส่บาตรจนเต็ม แล้วอธิษฐานจิตโยนบาตรขึ้นไปบนอากาศ บาตรได้ลอยไปตกลงในพระหัตถ์ของพระราชา ทั้งพระราชาและมหาอำมาตย์บังเกิดมหาปีติอย่างยิ่ง เมื่อเสวยอาหารนั้นจนหมดแล้วอยากจะทำตอบแทนพระเถระ จึงนำเอาผ้าสาฎกเนื้อดีใส่ลงไปในบาตร แล้วอธิษฐานจิตขอให้บาตรนี้ลอยกลับไปหาพระเถระผู้เป็นเจ้าของบาตร ทรงโยนบาตรขึ้นไปบนอากาศ บาตรนั้นลอยกลับไปหาพระเถระดังเดิม

ต่อมา ภาพแห่งการทำความคิดครั้งนั้น ทำให้พระองค์มีความเชื่อมั่นในอานุภาพของบุญเพิ่มมากขึ้น ทรงรักการสร้างบารมียิ่งกว่าเดิม หลังจากรวบรวมแผ่นดินให้เป็นปึกแผ่นแล้ว ทรงทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา ทรงสร้างวัดวาอารามมากมาย

อา จิ ณ ฌ กร ร ม

๒๘๒

ทั้งพระเจดีย์และมหาวิหาร แต่ความประทับใจในการทำควมดีในวันนั้นไม่มีวันเลือนหายไปจากใจของพระองค์เลย ภาพตอนที่พระองค์ถวายทานยามยากแด่พระเถระ สิ่งนี้ได้สลักแน่นติดตาตรึงใจอยู่ในความรู้สึกภายใน จนกระทั่งพระองค์ล่วงเข้าสู่วัยชราตามธรรมดาของสังขาร แม้บรรทมอยู่บนเตียงคนป่วยแต่กลับเป็นคนป่วยที่ดูสดชื่นผ่องใส

ในขณะที่มรณภัยมาเยือน อาจิณณกรรมฝ่ายกุศลก็ดลบันดาลให้พระองค์นึกถึงแต่ความดีที่ทำผ่านมา และดำริอยากจะไปบูชาพระเจดีย์ที่ทรงสร้างไว้ บุญกุศลก็ท่วมท้นขึ้นมาในใจ ตอนใกล้สวรรคต เทวดาหกชั้นฟ้าได้มาทูลเชิญอาราธนาพระองค์ให้ไปอยู่ด้วย พระราชาจึงน้อมนำใจไปปฏิบัติยังดุสิตสวรรค์ทันที ด้วยหมายใจว่าดุสิตสวรรค์ประเสริฐกว่าทุกชั้นฟ้า เพราะเป็นที่ประทับของพระบรมโพธิสัตว์ทั้งหลาย ดังนั้นอาจิณณกรรมฝ่ายกุศลจึงส่งผลให้พระองค์มีพระทัยผ่องใสไปปฏิบัติในดุสิตสวรรค์

จากเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่า อาจิณณกรรมที่เราทำอย่างสม่ำเสมอจะมีผลต่อการเปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติทีเดียว สิ่งที่เราทำไว้จนเป็นความคุ้นเคยความเคยชิน จะมาปรากฏเป็นกรรมารมณก่อนที่เราจะละสังขารร่างกายนี้ไป เมื่อใจคุ้นกับสิ่งใด

อา จิ ณ ฦ ก ร ร ม

๒๘๓

ลิ่งนั้นจะเข้ามามีบทบาทกับรอยต่อของชีวิตก่อนที่จะ
หลับตาลาโลกนี้ ดังนั้นทุกท่านอย่าดูเบา ให้หมั่นสั่งสม
อาจิณณกรรมฝ่ายกุศลไว้ให้ดี ทั้งทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา
และสร้างบุญบารมีทุกอย่างให้เต็มที่ โดยไม่มีข้อแม้ข้ออ้าง
เงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น เมื่อทำได้แบบนี้ หลวงพ่อรับประกันว่า
เราจะต้องจากไปอย่างผู้มีชัยชนะ จะมีสุคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป
อย่างแน่นอน

